

Fluviul șerpua greoi prin deșert, scînteietor, precum un șuvoi de metal topit dintr-un furnal. Cerul fumega de pîclă, izbit de soare, ca de mîna unui arămar. În acest miraj, colinele costelive care flancau Nilul păreau că se zguduie la fiecare lovitură.

Corabia noastră înainta cu iuteală, atît de aproape de desişurile de papirus, încît se auzea scîrțîitul ciuturilor atîrnate de brațele lungi, contrabalansate ale shadufurilor, peste cîmpiile de dincolo de apă. Sunetul lor intra în armonie cu viersul fetei de la prora.

Lostris avea paisprezece ani. Nilul își începuse revărsarea chiar în ziua cînd ei îi înflorise pentru prima oară luna roșie de femeie – potriveală pe care preoții lui Hapi o consideraseră extrem de prielnică. Numele de Lostris, ales atunci ca să îl înlocuiască pe cel de copil la care se renunțase, însemna Fiica Apelor. Îmi amintesc de ea în ziua aceea, de parcă aș vedea-o aie-vea, înaintea ochilor. Avea să se facă mai frumoasă o dată cu trecerea anilor, avea să devină mai mîndră și mai suverană, dar nicicînd nu mai radiase de atunci acea strălucire de femeie-fecioară. Toți bărbații de pe corabie, pînă și războinicii de pe băncile de la rame, își dădeau seama de lucrul acesta. Nici eu, nici ceilalți nu ne puteam dezlipi privirile de la ea. Mă copleșeau simțămîntul propriei mele imperfecțiuni și un dor adînc și pătrunzător; căci, deși sînt eunuc, am fost castrat abia după ce am cunoscut bucuria unui trup de femeie.

– Taita! mă strigă ea. Cîntă cu mine!

Iar cînd mă supusei chemării, zîmbi mulțumită. Glasul meu era unul dintre motivele pentru care mă ținea aproape de ea, ori de cîte ori îi stătea în putință; timbrul meu de tenor se îmbina desăvîrșit cu minunata ei voce de soprană. Am cîntat un cîntec vechi popular, de dragoste, pe care îl știa de la mine – una din preferințele ei:

„Inima mea prinde să se zbată ca prepelița,
cînd văd chipul dragului meu,
iar obrajii îmi înfloresc, precum cerul în zori,
la raza de soare a surisului său.“

Ni se alătură un glas de la pupa. Era bărbătesc, profund și puternic, nu limpede și pur, ca al meu. Eu cîntam precum sturzul ce salută ivirea zorilor, el părea un leu tînăr. Lostris întoarse capul și surisul ei tremură, ca o rază de soare pe oglinda Nilului. Deși bărbatul căruia îi zîmbea îmi era prieten – poate singurul meu prieten adevărat – am simțit totuși firea pizmuirii arzîndu-mi gitlejul pînă-n străfunduri. Cu toate acestea, m-am căznit să-i surid lui Tanus, la fel ca ea, cu dragoste.

Tatăl lui Tanus, Pianki, Seniorul Harrab, făcuse parte din elita nobilimii egiptene, dar mama era fiica unui sclav tehenu eliberat. La fel ca mulți din neamul ei, fusese bălaie, cu ochii albaștri. Murise de friguri palustre, pe vremea cînd Tanus era încă un copil, așa că îmi amintesc vag de ea. Totuși, bătrînele spuneau că arar se mai văzuse o asemenea mîndrețe în cele două regate.

Pe de altă parte, îl cunoscusem și îl admirasem pe tatăl lui Tanus, înainte ca acesta să-și fi pierdut averea imensă și marile proprietăți care rivalizau odinioară cu cele ale faraonului însuși. Avea tenul smead, ochi egipteni de culoarea obsidianului șlefuit, era un bărbat mai degrabă puternic decît frumos, dar cu un suflet generos și nobil – unii ar zice că prea generos și prea încrezător, căci a murit în mizerie, cu inima frîntă de cei pe care

îi socotea prieteni, singur și mohorit, lipsit de strălucirea favorurilor faraonului.

Se pare că Tanus moștenise ce era mai bun de la ambii părinți, afară de bunăstarea materială. Avea firea și forța tatălui său și frumusețea mamei. Așa că n-avea de ce să mă deranjeze că stăpîna mea îl iubea. Și eu îl iubeam, dar bietul de mine, castrat cum sînt, știam că n-o puteam avea vreodată, chiar dacă zeii ar fi făcut să-mi depășesc condiția de sclav. Totuși, natura umană e perversă, așa că pofteam la ceea ce nu-mi va fi dat și visam imposibilul.

Lostris ședea pe pernuța sa de la prova cu sclavele la picioare – două fete negre din Țara Kuș, mlădioase ca niște pantere, goale-pușcă, doar cu niște colane în jurul gîtului. Lostris însăși nu purta decît o cămașă de pînză albită, încrețită și albă, ca o aripă de egretă. Pielea mîngîiată de soare de la brîu în sus avea culoarea lemnului de cedru uns, din munții de dincolo de Byblos. Sîinii ei erau de forma și culoarea smochinelor coapte, numai bune de cules, cu sfîrcurile ca niște granate trandafirii.

Își pusese alături peruca oficială și își purta părul natural pe-o parte, într-o buclă care îi cădea ca o funie groasă și întunecată peste unul dintre sîni. Tăietura piezișă a ochilor îi era subliniată de verdele-argintiu al pudrei de malahit, aplicat cu măiestrie pe pleoapele de sus. Și ochii îi erau verzi, dar de-o nuanță mai întunecată și mai limpede, ca a Nilului după ce și-a retras apele și și-a depus povara de alevite prețioase. Între sîni purta o figurină a lui Hapi, zeita fluviului, făurită din aur și lapislazuli, atîmînd de un lanț din același metal prețios.

Era, fără doar și poate, o piesă superbă, căci i-o făcusem anume, cu propriile-mi mîini. Brusc Tanus își ridică mina dreaptă cu pumnul înclăștat. Cei de la rame se opriră ca unul și vislele rămaseră în aer, strălucind în bătaia soarelui, cu apa șiroind de pe ele.

Atunci, Tanus răsuci cîrma cu putere, iar bărbații de la babord străpunseră apa pînă în adînc și se formară o mulțime de vârtejuri mici pe suprafața verde a fluviului. Partea de la tribord zvîcni cu pu-

tere înainte. Corabia se roti atît de brusc, încît puntea se înclină sub un unghi alarmant. Apoi se echilibra și își înclină în față. Prora tăioasă, avînd ca blazon ochii albaștri ai lui Horus, trecu razant pe lingă pîlcurile dese de papirus și ieși din vadul fluviului, lansîndu-se dincolo, în apele liniștite ale lagunei.

Lostris își întrerupse cîntul și își duse mîna streasînă la ochi, ca să arunce o privire în față.

– Uite-î! strigă ea, întinzîndu-și mînuța grațioasă.

Celelalte corăbii din escadronul lui Tanus erau ancorate ca o plasă de-a lungul prelungirilor de miazăzi ale lagunei, blocînd intrarea principală în marele fluviu, tăind orice scăpare în direcția aceea. Bineînțeles, Tanus își alesese pentru el baza de la miazănoapte, căci știa că aceasta era poziția unde vînătoarea avea să fie mai crîncenă. O, de n-ar fi fost așa! Nu c-aș fi laș, dar trebuia să țin mereu cont de siguranța stăpînei. Se lăsase ispitită la bordul Sufării lui Horus numai după multe urzeli în care, ca de obicei, mă implicase serios și pe mine. Cînd avea să afle tatăl său – lucru absolut sigur – de prezența ei în vârtejul vînătorii, n-avea să-mi fie prea bine; iar cînd i-o mai ajunge la urechi și că datorită mie i se îngăduise să stea alături de Tanus o zi întreagă, nici măcar poziția mea privilegiată n-avea să mă mai ferească de mînia lui.

Intruțiunile pe care mi le dăduse în legătură cu tînărul acesta erau fără echivoc.

Totuși, se pare că eram singurul suflet tulburat de pe corabie. Ceilalți fremătau de emoție. Tanus îi opri pe vislași printr-un semn hotărît cu mîna, iar corabia se opri lunecînd, legănîndu-se ușor pe apele verzui, atît de liniștite, încît avui un șoc cînd îmi aruncai privirile peste bord și îmi văzui propria-mi imagine uitîndu-se la mine, așa cum păteam ori de cîte ori constatam cît de bine mi se menținuse frumusețea, în ciuda trecerii anilor. Mi se păru că am chipul mai încîntător decît lotușii în floare din jur, albaștri ca cerul. Dar nu prea avui vreme să zăbovesc în incîntare, căci echipajele erau în fierbere.

Unul dintre ofițerii lui Tanus își înalță pavilionul propriu pe catarg. Era imaginea unui crocodil albastru, cu coada măreață ridicată sfidător și cu falcile deschise. Doar ofițerii din rangul Celor Mai Buni Zece Mii avea dreptul la propriul lor pavilion. Tanus obținuse un astfel de rang, o dată cu comanda diviziei Crocodilului Albastru din garda personală de elită a faraonului, înainte de cea de-a douăzecea sa aniversare.

Pavilionul înalțat pe catarg era semnalul pentru începerea vînătorii. La marginea lagunei restul corăbiilor din escadron păreau micșorate din cauza distanței, dar vislele lor începuseră să bată apa ritmic, ridicîndu-se și coborînd ca niște aripi de gîște sălbatice în zbor, lucitoare în lumina soarelui. De la pupa, nenumăratele valuri mici, formate de corăbii, se propagau de-a curmezișul apelor liniștite și rămîneau astfel, la suprafață, vreme îndelungată, ca și cum ar fi fost modelate în lut virtos.

Tanus coborî gongul peste cîrmă. Era un tub lung, de bronz, și îl lăsa să se scufunde puțin la capăt. Atunci cînd avea să fie izbit cu un ciocan din același metal, rezonanțele acute reverberate aveau să se transmită prin apă, năucindu-ne prada. Din nefericire știam, în ciuda placidității mele, că lucrul acesta putea să umple vînatul cu o furie ucigătoare, cît ai zice pește.

Tanus îmi surise. Îmi simțise neliniștea, deși era exaltat. Pentru un oștean necioplit, avea o receptivitate neobișnuită.

– Taita, hai încoa', sus, în turnul de la pupa! îmi porunci el. Îți dau voie să bați gongul. Hai, hai, prea te-ai închis în tine.

Cu toate că ușurința lui mă ofensă, răsufilai ușurat la o astfel de invitație, căci turnul de la pupa se afla mult deasupra apei. Mă conformai chemării sale fără grabă servilă și, cînd trecui pe lingă el, îl îndemnai sever:

– Ai grijă să nu i se întimple ceva stăpînei mele. M-ai înțeles, baiete? Nu-i încuraja nesăbuința, căci sînteți la fel de sălbatici amîndoi.

Îmi îngăduiam să-i vorbesc astfel unui ilustru comandant peste zece mii de oameni, pentru că-mi fusese cîndva învățcel

și nu o dată îl croisem cu bastonul peste fesele acelea marțiale! Îmi rinji la fel de insolent și de îndrăzneț, ca atunci.

– Te implor, bătrîne, las-o pe domnița pe mîinile mele. Nu-i încîntare mai mare pentru mine, crede-mă!

Nu-l admonestai pentru tonul lui atît de ireverențios, căci mă cam grăbeam să-mi iau locul în turn. De acolo îl văzui înălțîndu-și arcul...

Arcul său era deja vestit în rîndurile oștirii și de-a lungul fluviului marelui, de la cascade, pînă la mare. Îl ticluisem eu, cînd începuse să se arate nemulțumit de armele nevrednice care îi fuseseră puse la îndemină pînă atunci. Îi sugerasem că trebuia să încercăm să inventăm un arc dintr-un material nou, altul decît nuielele acelea firave care cresc pe valea îngustă a fluviului; poate dintr-un lemn exotic ca esența de măsline din țînutul hitiților sau ca abanosul din Țara Kuș; ori chiar din materiale mai ciudate, cum ar fi coarnele de rinoceri sau fildeșul.

Nici nu ne apucasem bine de treabă, că se și iviră o puzderie de probleme, dintre care prima fusese fragilitatea acestor materiale exotice. În starea lor naturală, nici unul dintre ele nu se putea încovoia fără să se rupă și numai cel mai mare și mai scump colț de elefant ne putea fi de folos la cioplirea unui arc întreg. Am rezolvat ambele probleme despicînd fildeșul dintr-un colț mai mic în așchii și le-am lipit în așa fel, încît să aibă suficientă lungime și grosime pentru un arc întreg. Din păcate, era prea rigid ca să tragă un om cu el.

Totuși, de-aici nu mai era decît un pas, ușor și firesc, pînă la ideea presării fișilor din toate cele patru materiale alese de noi – lemn de măsline, abanos, corn de rinocer și fildeș. Bineînțeles, am avut nevoie de cîteva luni de experimentare, de combinare a acestor materiale cu diverși adezivi meniți să le lipească bine. N-am reușit nicicum să preparăm un liant îndeajuns de puternic. Pînă la urmă am rezolvat această ultimă problemă, înfășurînd tot arcul cu un fir din aliaj de aur și argint, ca să nu se mai desfacă. Am pus doi bărbați solizi alături de Tanus să răsucească

firul în jurul arcului cîtă vreme adezivul era încă fierbinte, iar aceștia se căzniră din răspuțeri să-l ajute. După ce s-a răcit, arcul era o combinație aproape perfectă de tărie și suplețe. Am tăiat apoi fișii din intestinul unui leu uriaș, cu coama neagră, pe care Tanus îl hăituisese și îl omorise departe, în deșert, cu lancea sa de luptă, cu lamă de bronz. Le-am argăsit, le-am răsucit și-am făcut o coardă de arc. Rezultatul a fost arma aceasta lucitoare, atît de puternică, încît un singur bărbat din sutele care l-au încercat a fost în stare să îl încordeze pînă la capăt.

Stilul regulamentar în măiestria tragerii cu arcul, recomandat de instructorii oștirii, era să ochesti ținta și să lipești scobitura în care se fixează săgeata de stern, să aștepti așa o vreme, apoi să tragi cînd ți se poruncește. Totuși, nici măcar Tanus n-a avut puterea să încordeze arcul acesta și să-și urmărească, în același timp, ținta, cu fermitate. A fost nevoit să-și desăvîrșească un stil cu totul nou. Stînd pieziș față de ținta la care se uita peste umărul stîng, ridica arcul cu putere în sus, întinzîndu-și brațul stîng, apoi, cu o mișcare căznită, convulsivă, trăgea săgeata, iar mușchii brațelor și-ai pieptului îi încremeneau marelui de-atîta efort. În clipa aceea de tensiune totală, aparent fără să ochască, slobozea săgeata.

La început, săgețile zburau la întîmplare, ca albinele înnebunite dintr-un stup, dar a continuat să se antreneze zi de zi, lună de lună. Degetele de la mîna dreaptă îi erau carne vie, singerîndă, zdrelite de coarda arcului; i s-au vindecat, însă i s-au și întărit. Antebrațul stîng îi era numai vinătăi și julituri, sfichiuit de coarda care slobozea săgeata; dar i-am făcut o apărătoare de piele, ca să-l protejeze. Iar Tanus stătea pe cîmpul de instrucție și nu contenea antrenamentul.

Pînă și eu ajunseseam să-mi pierd încrederea în puterile lui de a stăpîni această armă, însă Tanus nu s-a lăsat. Încet, chinuitor de încet, ajunsese să capete siguranța pînă-ntr-atît, încît putu să slobozească trei săgeți la rînd, cu atîta iuțeală, de erau în aer toate trei în același timp. Cel puțin două dintre ele loveau ținta – un

disc de aramă de mărimea unei căpățini de om, așezat la o distanță de cincizeci de pași de Tanus. Săgețile zburau atit de vajnic, că străpungeau cu ușurință metalul de grosimea degetului meu mic.

Tanus îi zise Lanata acestei puternice arme – din pură întâmplare, numele din copilărie al stăpinei mele. Acum stătea alături de ea, și ținea arcul în mina stângă. Erau o pereche fermecătoare, chiar prea fermecătoare, ca să nu mă neliniștească.

Am țipat:

– Stăpînă! Întoarce-te imediat aici! Acolo unde stai nu ești în siguranță.

Nu catadicsi nici măcar să-mi arunce o privire peste umăr, dar îmi făcu un semn cu mîna pe la spate. Văzu tot echipajul, iar cel mai cutezător dintre oameni pufni în ris. Probabil că vreuna din vulpilele acelea negre care erau în slujba ei o învățase gestul acela potrivit mai degrabă femeilor din tavernele de pe malul fluviului, decît fiicei nobile a Casei lui Intef. M-am gîndit o clipă s-o înfrunt, dar am alungat pe dată gîndul acesta necugetat, căci stăpîna mea poate fi oprită numai cînd se află într-o anumită poziție. Așa că m-am apucat să bat gongul cu o vigoare sporită, ca să-mi ascund amărăciunea.

Dangătul ascuțit, tremurător, se răspîndi peste undele liniștite ale lagunei, iar aerul se umplu de fișiiții aripilor și soarele fu umbrat, căci, din pîlcurile de papirus, de prin bălțile ascunse și de pe ape, se ridică la cer un nour imens de zburătoare acvatice. Erau sute de specii: ibiși albi și negri, cu capete vulturești, sacralizați în numele zeiței fluviului; stoluri de gîște gureșe cu penelul roșcat, toate cu un strop rubiniu în mijlocul gușii; stîrci albastre-verzui sau smoliți ca miezul de noapte, cu ciocurile în formă de spadă și cu bătaia grea de aripi; și rațe într-un număr atit de mare, încît nu-ți venea să-ți crezi ochilor uluiți de-atita potop. Păsările sălbatice reprezintă vînatul cel mai căutat de nobilimea egipteană, dar în ziua aceea eram după altă pradă. Chiar atunci, văzui cum apele liniștite din depărtare se tulbură. Apăruse ceva

greu, masiv și mi se strînse inima, căci știam ce fiară îngrozitoare fremăta acolo. Tanus văzu și el, dar reacția lui fu cu totul diferită de a mea. Țipă ca un copoi cînd simte prada, iar oamenii săi strigară o dată cu el și se aplecară la visle. *Suflarea lui Horus* țîșni de parcă ar fi fost una dintre păsările care înnegurau cerul de deasupra noastră, iar stăpîna mea țipă tulburată, lovind umărul muscular al lui Tanus cu pumnul ei mic. Apele se tulburară din nou, iar Tanus îi făcu un semn cîrmaciului, să urmeze mișcarea aceea, în vreme ce eu loveam gongul, ca să-mi pot ține cumpătul. Am ajuns în punctul în care văzusem involburarea ultima oară și corabia își încetini lunecarea, în timp ce bărbații de pe punte priviră împrejur cu nerăbdare.

Numai eu mă uitam drept peste cîrmă. Apa de sub carenă nu era prea adîncă și era aproape la fel de limpede ca aerul de deasupra noastră. Am țipat ascuțit, chiar cînd stăpîna mea a sărit îndărăt de la balustrada cîrmei, căci monstrul era chiar la picioarele noastre. Hipopotamul este prietenul lui Hapi, zeița Nilului. Nu puteam să-l vinăm decît cu îngăduința sa specială. Pentru aceasta, Tanus se rugase și adusese jertfe în templul zeiței în dimineața aceea, împreună cu stăpîna mea. Bineînțeles, Hapi era protecția ei, dar mă îndoiam că acesta era singurul motiv al ardorii cu care luase parte la ceremonie.

Fiară pe care o zărisem la picioarele noastre era un mascul enorm și bătrîn. În ochii mei părea la fel de mare ca galera noastră – o formă gigantă, care hălăduia pe fundul lagunei, ale cărei mișcări erau încetinite de forța apei, așa că părea o făptură dintr-un coșmar. Stîrmea nouri de nămol sub copitele sale, la fel cum o antilopă sălbatică stîrnește praful în goana ei peste nisipurile pustiului. Tanus răsuci corabia cu vîsla cîrmei și pornirăm cu iuteală după fiară. Dar deși galopa agale, se depărta rapid de noi. Forma lui întunecată se pierdu în adîncimile verzi ale lagunei din fața noastră.

– Trageți la rame! Pe suflarea cumplită a lui Seth, vîsliți! urlă Tanus la oamenii săi, dar, cînd unul dintre ofițeri răsuci în aer

biciul cu noduri, se încruntă și făcu un semn din cap. Nu-l văzusem niciodată mînuind biciul fără pricină.

Brusc, hipopotamul țîșni la suprafața înaintea noastră și slobozi puternic din plămîni un nou de aburi urit mirositori. Duhoarea lor se năpusti asupra noastră, cu toate că se afla la mai mult de-o aruncătură de săgeată. O clipă, spinarea lui luci ca o insulă de granit în lagună; apoi inspiră șuierător și dispăru iar în vîltoare.

– După el! răcni Tanus.

– Uite-! strigai eu, arătînd cu degetul într-o parte. Se năpus-tește îndărăt!

– Bravo, bătrîne! zise Tanus, rizînd. O să facem un adevărat războinic din dumneata!

Respectiva noțiune suna ridicol, căci eu sînt scrib, înțelept și artist. Isprăvile mele sînt ale mîinții. Cu toate acestea, m-am înfiorat de plăcere, așa cum mi se întîmplă mereu cînd mă laudă Tanus; în clipa aceea fremătam pierdut în iureșul vîntorii. La miazăzi de noi și celelalte corăbii ale escadronului porniră hăitua-lia. Preoții lui Hapi ținuseră o socoteală strictă a fiarelor acestora uriașe din lagună și își dăduseră consimțămîntul ca cincizeci dintre ele să fie măcelărite în cinstea serbărilor lui Osiris care se apropiau. Asta însemna că mai rămîneau aproape trei sute de exemplare din turma zeiței în laguna templului – un număr pe care preoții îl considerau ideal pentru curățirea și descongestionarea căilor de alge, pentru a preveni pilcurilor de papirus să se întindă peste pămînturile arabile, precum și pentru a asigura o aprovizionare normală a templului. În afara celor zece zile cît țineau serbările lui Osiris, numai preoții aveau voie să mănînce carne de hipopotam. Astfel, vîntoarea se involbura de-a lungul apelor ca un dans încilcit, cu escadronul de corăbii răsucindu-se și învîrtindu-se, în vreme ce fiarele fugeau disperate și se scufundau dinaintea lor, ieșeau la suprafața și se adînceau iar, pufnînd și grohăind.

Totuși, aceste scufundări deveneau tot mai scurte, iar ieșirile involburate tot mai dese, căci nu apucau să-și umple plămîinii cu

aer, ajunși fiind din urmă de corăbiile care îi forțau să intre iar sub apă. În tot acest timp, gongurile de bronz răsuna în turnurile de la pupa fiecărei corăbii, amestecîndu-se cu strigătele incitante ale vislașilor și cu îndemnurile timonierilor. Totul devenise un huruit sălbatic și o zăpăceală; eu însumi mă trezii strigînd și țîpînd o dată cu cei mai însetați de sînge aflați în mulțime. Tanus își concentrase toată atenția asupra primului și celui mai mare dintre masculi. Nu dădea importanță femelelor și animalelor mai tinere care ieșeau la suprafața la nici o aruncătură de săgeată de el, urmărind fiara convulsionată și apropiindu-se necruțător de ea, ori de cîte ori aceasta ieșea la suprafața. Chiar și în starea de exaltare în care mă aflam, nu puteam să nu admir cu cîtă îndemînare conducea corabia și cît de bine reacționa echipajul la semnalele lui. De altfel, știa cum să obțină ce era mai bun de la subalternii săi. Cum altfel să se fi putut ridica așa repede la un rang atît de înalt, fără avere și fără vreun protector sus-pus care să îl susțină? Obținuse totul prin propriu-i merit și asta în ciuda influenței malefice a dușmanilor ascunși care i-au pus numai piedici.

Brusc, masculul țîșni la suprafața la mai puțin de treizeci de pași de prora. Ieși lucind în bătaia soarelui, negru tăciune și îngrozitor, răspîndind nouri de abur din nări, ca o făptură de dincolo de lume ce devorează inimile celor ce se fac vinovați față de zei.

Tanus avea o săgeată pregătită pe care o slobozi chiar în clipa cînd ridică arcul. Lanata își cîntă melodia sa vibrantă și cumplită, iar săgeata țîșni ca într-o ceață înșelătoare pentru priviri. Nici nu-și sfîrși bine șuierul prin aer, că și fu urmată de o a doua, apoi de a treia. Coarda arcului zbrînni ca o lăută, iar săgețile loviră una după alta. Masculul mugi în clipa cînd i se înfipseră cu totul în spinarea lată, apoi se scufundă iar.

Erau proiectile pe care le ticluisem special pentru ocazia aceasta. Penele fuseseră scoase de pe săgeți și înlocuite cu plutitoare din lemn de baobab, ca acelea folosite de pescari, ca să-și